

Sygn. akt XVII Ka 922/17

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald Agnieszki Babiak – Burzewskiej

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2017 roku

sprawy M. W.

oskarżonej o przestępstwo z art.244k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 8 maja 2017 roku sygn. akt VIIIK 261/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, na podstawie art.69§1 kk i 70§1 pkt1kk wykonanie orzeczonej w pkt.1 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, w oparciu o przepis art.4§1kk przyjmując, iż w stosunku do oskarżonej zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2014r.

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 maja 2017 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 261/16 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżoną M. W. za winną przestępstwa z art. 244 k.k. i za to wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonej w całości, zarzucając mu rażącą obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty sformułowane przez obrońcę oskarżonej okazały się bezzasadne, choć wniesienie apelacji przez tego skarżącego pozwoliło Sądowi Odwoławczemu na rozpoznanie niniejszej sprawy oraz dokonanie korekty zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe, a nadto to, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożył jedynie prokurator, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. – ograniczył zakres uzasadnienia, odnosząc się wyłącznie do powodów, które legły u podstaw dokonanych zmian w zaskarżonym orzeczeniu.

I tak zauważyć należy, że Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (w uzasadnieniu omyłkowo odnosząc się do kary 8 miesięcy pozbawienia wolności) wskazał, że na niekorzyść oskarżonej przemawiała jej uprzednia dwukrotna karalność, w tym za przestępstwo skierowane przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, a nadto, że z drugiej strony należało mieć na względzie upływ czasu od zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia. Sąd I instancji zwrócił także uwagę, że przestępstwa nierespektowania prawomocnych orzeczeń sądowych, zwłaszcza w przedmiocie zakazu prowadzenia pojazdów są nagminne i godzą w prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości.

W ocenie Sądu I instancji ww. okoliczności wskazywały nie tylko na zasadność wymierzenia oskarżonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, ale nadto sprzeciwiały się zastosowaniu wobec niej dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Z ww. stanowiskiem, w zakresie w jakim Sąd Rejonowy uznał, że tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności jest w stanie spełnić swe cele wobec oskarżonej, nie sposób się jednak zgodzić.

O ile bowiem Sąd I instancji miał na względzie, że w chwili popełnienia przypisanego M. W. w niniejszym postępowaniu przestępstwa oskarżona była wyłącznie raz karana, a czynu z art. 244 k.k., za który została skazana w sprawie o sygn. akt III K 36/15, dopuściła się już po popełnieniu tego czynu zabronionego, o tyle jednak Sąd I instancji zbyt pochopnie uznał, że uprzednia karalność oskarżonej stała na przeszkodzie sformułowaniu wobec niej pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Zauważyć bowiem należy, że zważywszy na okoliczność, iż przestępstwa przypisanego M. W. w niniejszej sprawie oskarżona dopuściła się niecałe trzy miesiące po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie o sygn. akt VI K 106/14, w której to sprawie wymierzono jej karę grzywny oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, a przy tym w sprawie o sygn. akt III K 36/15 skazano ją za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione już po tym przypisanym jej w niniejszym postępowaniu i wyrok skazujący uprawomocnił się w marcu 2015 r., nie sposób uznać, że karalność oskarżonej świadczy o bezcelowości orzekania wobec niej kar o charakterze wolnościowym. Wbrew bowiem temu co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia nie sposób uznać, że wymierzone uprzednio oskarżonej kary o charakterze wolnościowym (wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt III K 36/15 warunkowo zawieszono) nie spełniły swych celów, a kolejne popełnione przez nią przestępstwo jest wyrazem jej stałej postawy i świadczy o bezcelowości orzekania kary o charakterze wolnościowym. Przeciwnie obu czynów z art. 244 k.k. M. W. dopuściła się na przestrzeni dwóch miesięcy, w niewielkiej odległości czasowej od uprawomocnienia się wyroku w którym orzeczono wobec niej środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. De facto zatem nie sposób uznać, tak jak to zrobił Sąd I instancji, że oskarżona popełniając kolejne przestępstwo za nic miała podjęte wobec niej uprzednio próby oddziaływania wychowawczego.

Co również istotne, a czego Sąd Okręgowy nie mógł pomijać, z treści pisemnego uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd Rejonowy uznał, iż na niekorzyść oskarżonej przemawiało to, że dopuściła się ona kolejnych czynów zabronionych w nagannych okolicznościach i kara jej wymierzona winna działać odstrasząco, a taki cel może spełnić jedynie odpowiednio surowa bezwzględna kara pozbawienia wolności. O ile bowiem rzeczywiście popełniając przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., za które M. W. została skazana w sprawie o sygn. akt VI K 106/14 oskarżona udowodniła, że nie jest

odpowiedzialnym uczestnikiem ruchu lądowego, o tyle jednak ani z akt sprawy, ani z treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia nie wynika, by kolejnych występków dopuszczała się w nagannych okolicznościach.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby, w oparciu o przepis art. 4 § 1 k.k. przyjmując, iż w stosunku do oskarżonej zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2014 r. Zauważyć bowiem należy, że do 1 lipca 2015 r. Sąd mógł warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli było to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, a przy tym korzystając z tego dobrodziejstwa, gdy nie orzekał środka karnego, nie był zobligowany do nałożenia na skazanego obowiązków o których mowa w art. 72 § 1 k.k. Bez wątpienia zatem przepisy obowiązujące przed nowelizacją kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. były względniejsze dla oskarżonej i dlatego też, mając na względzie treść art. 4 § 1 k.k., to te przepisy winny znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z treścią art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

W pozostałym zakresie Sąd Odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W tym miejscu zauważyć także należy, że uwadze Sądu Okręgowego nie uszło, iż z aktualnej karty karnej wynika, że wyrokiem z dnia 9 czerwca 2016 r., który uprawomocnił się w dniu 28 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 232/15 M. W. została skazana za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. Zauważyć jednak należy, że w niniejszej sprawie apelację wniósł wyłącznie obrońca oskarżonej, a Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne o uprzedniej karalności oskarżonej poczynił na podstawie karty karnej uzyskanej w październiku 2016 r., w której skazanie to nie zostało odnotowane. W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy nie mógł brać pod uwagę faktu skazania oskarżonej wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt VIII K 232/15.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., art. 634 k.p.k. i art. 627 k.p.k., w tym o opłacie na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym wymierzając jej opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

SSO Justyna Andrzejczak